

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΤΑΤΣΗΣ

ΥΠΑΙΘΡΙΟ ΑΡΧΟΜΤΑΡΙΚΙ

ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΔΙΔΑΧΩΝ

ΤΟΥ Π. ΠΑΪΣΙΟΥ

Ὁ Γέροντας δέν ἀσχολεῖται μέ τό γράψιμο οὔτε μέ τό διάβασμα. Κύριο ἔργο του εἶναι ἡ προσευχή καί τό μάζεμα τοῦ πόνου τῶν ἀνθρώπων, γιά νά θερμαίνει τίς καρδιές τους. Τώρα πιά μέ τήν μεγάλη φήμη πού ἀπέκτησε, καθημερινά ἔχει ἐπισκέπτες. Ἔτσι ὁ χρόνος του εἶναι γεμάτος καί πολλές φορές ἀντιμετωπίζει κόπωση καί ἐξάντληση. Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ δέν μπορεῖ νά ἡσυχάσει. Ἀναλίσκεται, χωρίς νά ὑπολογίζει ἐπιπτώσεις στήν εὐθραυστη ὑγεία του. Ἔχει ἀγωνία γιά τούς πονεμένους, γι' αὐτούς πού κινδυνεύουν, γιά τούς ἀνθρώπους πού δέν βρῆκαν τό νόημα τῆς ζωῆς. Θέλει νά δώσει στούς ἀδελφούς ὅ,τι πνευματικό ἔχει, γιά νά τούς βοηθήσει. Τί ἀγρύπνια, τί ἐγνοια, τί φροντίδα γιά τίς ψυχές, γιά τίς πονεμένες ψυχές! Αὐτό τό γνωρίζουν οἱ προσκυνητές τοῦ Ἁγίου Ὄρους καί προσπαθοῦν νά τόν συναντήσουν. Δέν τό πετυχαίνουν ὅλοι, γιατί ὁ Γέροντας φοβᾶται καί τόν «πνευματικό τουρισμό», ὅπως χαρακτηρίζει τήν τακτική ἐκείνων πού διηγοῦνται μέ τρόπο ὑπερβολικό τά ὅσα βλέπουν καί ἀκοῦν. Ἔτσι συχνά «χάνεται».

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ
ΔΙΟΜΥΣΙΟΣ ΤΑΤΗΣ

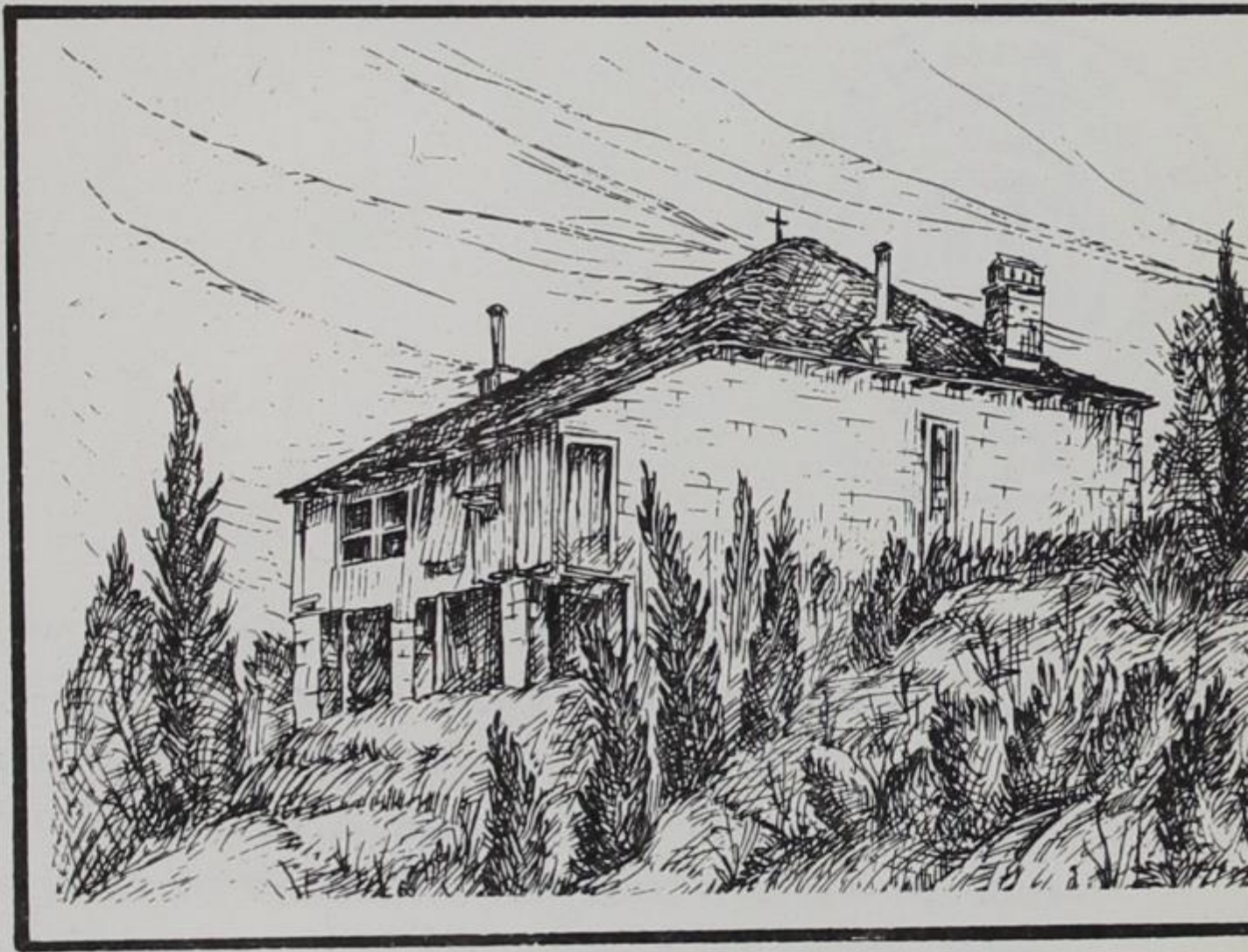
ΥΠΑΙΘΡΙΟ ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ
ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ ΔΙΔΑΧΩΝ
ΤΟΥ Π. ΠΑΪΣΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ 55712
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ 18/8/14
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ. 2914 ΤΑΤ

κωδ. εγγ: 8963

Τίτλος τοῦ βιβλίου:

ΥΠΑΙΘΡΙΟ ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ

Α' έκδοση, Φεβρουάριος 1994

Β' έκδοση, Ἰούνιος 1994

Γ' έκδοση, Αὔγουστος 1994

Συγγραφέας:

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

44 100 ΚΟΝΙΤΣΑ

Ἐξώφυλλο – Κοσμήματα: Κώστας Σκούρτης

Κεντρική διάθεση:

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

44 100 ΚΟΝΙΤΣΑ

Τηλέφωνο: 0655-22788

Πρόλογος

Όταν πρό ἐτῶν ἔγραφα τό «Ἀθωνικό Ἡμερολόγιο» (1987), πού περιέχει διδαχές τοῦ π. Παϊσίου, δέν φανταζόμουν ὅτι ἡ κυκλοφορία του θά ἦταν τόσο μεγάλη. Τό γεγονός αὐτό μαρτυρεῖ ὅτι οἱ διδαχές τοῦ π. Παϊσίου γίνονται ἀποδεκτές ἀπ' τούς ἀνθρώπους, θρησκευόμενους καί μή. Γιά κείνη τήν ταπεινή μου προσπάθεια αἰσθάνομαι βαθύτατη ἱκανοποίηση. Τότε, ἀσκώντας τά καθήκοντα ἑνός αὐτόκλητου γραμματέα, προσέφερα στόν διψῶντα λαό τόν ἀθωνικό λόγο τοῦ μεγάλου Γέροντα.

Ἡ κυκλοφορία τοῦ «Ἀθωνικοῦ Ἡμερολογίου» συνετέλεσε στό νά ἐξαπλωθεῖ ἀκόμη περισσότερο ἡ φήμη τοῦ π. Παϊσίου καί ν' αὐξηθοῦν οἱ ἐπισκέπτες στό κελί τῆς Παναγούδας, κάτι πού καταπονεῖ τό Γέροντα. Ὅμως αὐτό εἶναι τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ὁ π. Παῖσιος νά ὀδηγήσει τό λαό στους λειμῶνες τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλ. στήν κατά Χριστόν ζωή, πού, ὡς γνωστό, προϋποθέτει ἄσκηση, προσκόλληση στήν παράδοση καί ἄρνηση τῶν περιττῶν ἀγαθῶν τῆς σύγχρονης τεχνολογίας.

Σήμερα, ἕξι χρόνια μετά, προσφέρω τό «Ἑπαίθριο Ἀρχονταρίκι» πού δέν εἶναι παρά τό δεύτερο τεῦχος τοῦ «Ἀθωνικοῦ Ἡμερολογίου». Ἐλπίζω νά βοηθήσει καί τοῦτο τό τεῦχος τούς χριστιανούς στό νά μάθουν τίς διδαχές τοῦ π. Παϊσίου καί νά τίς ἐφαρμόσουν στή ζωή τους.

Κόνιτσα, Χριστούγεννα 1993

Πρεσβ. δ.δ.τ.

Κεφάλαιο Α'

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΩΝ

Ὁ π. Παῖσιος εἶναι γνωστός σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί ἔξω ἀπό αὐτή. Οἱ περισσότεροι προσκυνητές τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι καί ἐπισκέπτες του στήν Παναγούδα, δηλ. στήν ἐρημική του καλύβη. Στήν πραγματικότητα βέβαια δέν πρόκειται γιά ἐρημική καλύβη, ἀφοῦ ὅλες τίς ὥρες τῆς ἡμέρας ἀνεβοκατεβαίνουν δεκάδες ἄνθρωποι πού θέλουν νά δοῦν τό Γέροντα καί νά συνομιλήσουν. Τό μονοπάτι ἀπό τήν ἱερά μονή Κουτλουμουσίου ὡς τήν καλύβη τῆς Παναγούδας εἶναι τό πιό πολυσύχναστο τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Μερικοί ἀπ' τούς ἐπισκέπτες τοῦ π. Παῖσιου καταγράφουν καί δημοσιεύουν τίς ἐντυπώσεις τους, οἱ ὁποῖες παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον καί παρέχουν χρήσιμα στοιχεῖα σέ ὅσους θέλγονται ἀπ' τίς σύγχρονες μορφές τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Ἀπ' τά δημοσιεύματα πού περιέπεσαν στήν προσοχή μας παραθέτουμε μερικά ἀποσπάσματα.

α'. Ἐνας Ἀσκητής

«Στό κελί τῆς Παναγούδας μονάζει, ἀγωνίζεται πνευματικά καί ἀπολαμβάνει τόν ἀχόρταστο χορτασμό τοῦ θείου ἐλέους ὁ Γέροντας Παῖσιος, ἕνας ἀπ' τούς

πνευματικότερους και όσιότερους πατέρες του "Αθω. Ο Γέροντας Παΐσιος μᾶς δέχτηκε μέ περισσή ἀγάπη και καλοσύνη στό ύπαίθριο ἀρχονταρίκι του. Εἴχαμε μαζί του μία εὐλογημένη και μεστή πνευματικῶν καρπῶν συνομιλία, πού κράτησε πάνω ἀπό δύο ὥρες και θά μᾶς μείνει ἀξέχαστη. Όταν ἄνοιγε τό στόμα του, ξεχείλιζε και μᾶς πλημμύριζε ἡ πνευματική εὐωδία τῶν λόγων του. Ἐντύπωση και συγκίνηση μᾶς προξένησε ἡ ἀγία μορφή του Γέροντα. Μορφή βυζαντινή, ἀπόκοσμη, ἀποπνευματωμένη, πρόσωπο, σῶμα και τρόποι ἑνός αὐστηροῦ και σκληροῦ γιά τόν ἑαυτό του ἀσκητῆ, στοχασμός βαθύς και πίστη ἑνός γνήσιου τέκνου τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπως ξεκίνησε και διατηρήθηκε ἐπί αἰῶνες στό "Άγιον Ὅρος. Καθώς τόν κοιτάζαμε, νομίζαμε ὅτι βλέπαμε τή μορφή κάποιου παλαιοῦ ὀσίου τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, ἀπό ἐκείνους πού ἀγωνίστηκαν και ἄνθισαν πνευματικά στά μέρη τῆς αἰγυπτιακῆς Θηβαΐδας, τῆς Νουβίας, τῆς Νιτρίας και τῆς ἐρήμου του ποταμοῦ Ἰορδάνη. Κατά τήν πορεία τῆς ἐπιστροφῆς δέν νιώσαμε κούραση, παρόλο τόν καύσωνα και τήν ἀνηφόρα, γιὰτί ὁ λογισμός και ἡ καρδιά μας εἴχαν μείνει στό ταπεινό κελί τῆς Παναγούδας, στό Γέροντα Παΐσιο πού ἄφησε ἀνεξίτηλα τά ἅγια ἴχνη του στή συνείδησή μας»¹.

1. Ἀντώνιος Ε. Στιβακτάκης, Ἀγιορειτικές Πνευματικές Ἐμπειρίες, 1991, σελ. 21-22.

β'. Φῶς μέσ στή σκιά

Γνωστός δημοσιογράφος καί λογοτέχνης, μετά ἀπό ἓνα προσκύνημά του στό "Άγιον Όρος, ἔγραψε ἓνα σύντομο ὁδοιπορικό, ἀπ' τό ὁποῖο ἀποσποῦμε μερικές παραγράφους:

«Ὁ καιρός ἦταν μπουκωμένος, ἔτοιμος νά ξεσπάσει. Καί φυσοῦσε βοριάς. Κατεβήκαμε ἀνατολικά ἀπ' τίς Καρυές, περάσαμε τήν ἱερά μονή Κουτλουμουσίου ἔξω ἀπό τήν πόρτα της καί χωθήκαμε σάν ἀγρίμια στό δάσος. Κατσικόδρομος. Κι ἐμεῖς σάν αὐτά τά ζωντανά πηδούσαμε, γιά νά περνᾶμε τά ἐμπόδια. Κατά διαστήματα πάνω σέ κορμούς δέντρων ἦταν πρόχειρα βέλη, πού ἔδειχναν τήν κατεύθυνση γιά τό κελί τοῦ π. Παῖσιου. Χωρίς αὐτά θά χανόμαστε στά σκοτεινά καί ἀπέραντα δάση καί στά φαράγγια. Σέ μισή ὥρα φτάσαμε. Ὁ καιρός πάντοτε ὁ ἴδιος. Τό κελί ἦταν περιφραγμένο καί ἡ πρόχειρη πόρτα του κλειδωμένη. Ἐπειδή ὅμως δέν βγαίνει ὁ ἀσκητής εὐκόλα — ἡ προσευχή ρυθμίζει τή ζωή του — φρόντισε ὁ ἴδιος γιά τούς προσκυνητές. Ἐξω, λοιπόν, ἀπ' τήν πόρτα τοῦ κήπου ὑπάρχει «εὐλογία» ἓνα ἀνοξείδωτο μεταλλικό κουτί μέ τά πατροπαράδοτα λουκούμια καί δίπλα μιά βρύση καί δύο κύπελλα νά ξεδιψάσει ὁ ὁδοιπόρος, ἂν δέν εἶναι ἐκεῖ ὁ Γέροντας ἢ δέν βγεῖ ἀπ' τό κελί του γιά ὁποιονδήποτε λόγο. Στήν πόρτα τοῦ κήπου ὑπάρχει ἰδιότυπο «κουδούνι» ἓνα κομμάτι σίδηρο καί ἓνα ἄλλο πού χτυπᾶς τό πρῶτο καί ἀκούγεται σάν σιδεροσήμαντρο. Τό χτυπήσαμε πολλές φορές, φωνάξαμε περισσότερες, ἀλλά σιωπή. Τίποτα. Χαμένος κόπος, εἶπαμε, ἢ δέν εἶναι μέσα ἡ προσεύχεται. Πέρασε μισή ὥρα καί εἴμαστε ἔτοιμοι νά φύγουμε ἀπογοητευμένοι. Μά νά (!) ὁ π. Παῖσιος ἔξω ἀπ' τήν πόρτα τοῦ κελιοῦ σάν νά μή τήν εἶχε ἀνοίξει ποτέ, σάν νά ἦταν ἐκεῖ τόση ὥρα καί τά